

Arrest

nr. 67 403 van 28 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat advocaat H. CAMERLYNCK en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Iraakse nationaliteit, verklaart België te zijn binnengekomen op 23 augustus 2005.

Op 29 augustus 2005 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 24 november 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 december 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 27 maart 2006 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State.

Op 16 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de burgemeester ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 maart 2008 melden verzoeker en mevrouw C.D. (...) zich aan te Zwevegem met betrekking tot een voorgenomen huwelijk.

Op 22 augustus 2008 leggen verzoeker en mevrouw C.D. (...) een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 22 augustus 2008 erkent verzoeker zijn twee Belgische zonen M.R. (...) en D.R. (...).

Op 3 november 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 12 januari 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 13 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 24 februari 2009 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 26 553 van 28 april 2009.

Op 6 april 2009 dient verzoeker een aanvraag in om het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 25 juli 2009 stelt de lokale politie van de gemeente Zwevegem een verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging op zonder ongunstige opmerkingen.

Op 18 december 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

Op 7 november 2010 stelt de lokale politie van de gemeente Zwevegem een negatief verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging op.

Op 29 december 2010 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven tot de burgemeester van de stad Kortrijk waarbij deze laatste wordt verzocht verzoeker uit te nodigen om binnen de dertig dagen de volgende documenten voor te leggen teneinde zijn gezinscel te bevestigen: de geboorteakte en/of erkenningsakte van zijn Belgisch kind Z.R.(...) geboren op 20 mei 2009 en bewijzen of attesten die de affectieve en/of financiële banden aantonen die verzoeker zou onderhouden met zijn Belgische kinderen M.R.(...) en D.R.(...) geboren op 9 januari 2008 en voornoemde Z.R.(...). Dit schrijven wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 januari 2011.

Op 11 februari 2001 maakt de stad Kortrijk de volgende documenten van verzoeker over aan de Dienst Vreemdelingenzaken: de geboorteakte van zijn zoon Z.R.(...) en de aktes van erkenning van zijn zonen M.R.(...) en D.R.(...). Tevens wordt de Dienst Vreemdelingenzaken ervan op de hoogte gebracht dat verzoeker een procedure heeft ingezet teneinde omgangsrecht met zijn drie Belgische kinderen te bekomen.

Op 21 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van R., K. (...) geboren te (...), op (...) van Irakese nationaliteit.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet op 22.09.2010 te Zwevegem.

Bovendien blijkt uit het relatieverlag dd 07.11.2010, opgesteld door de politie van Kortrijk, dat enkel betrokkene op het adres is aan te treffen. Volgens zijn verklaring werd de relatie met zijn partner beëindigd.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

2. De rechtspleging

2.1. Ter zitting legt verzoeker een bijkomend stuk neer, met betrekking tot hetwelk verzoekers raadsman doet gelden dat het van doorslaggevend belang is omdat het een vonnis is dat de omgangsregeling vastlegt tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen.

2.2. Noch het PR RvV, noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging voorzien in het raam van de annulatieprocedure in de mogelijkheid tot het neerleggen van aanvullende stukken. Dit stuk, dat overigens dateert van na de bestreden beslissing, moet derhalve uit de debatten worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker onder meer aan dat de beslissing in totale onredelijkheid is genomen, en dat de Raad overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, moet nagaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is. Hij doet gelden dat hij de moeder van zijn kinderen eind 2006 leerde kennen en een relatie met haar is begonnen, die ongeveer vier jaar heeft geduurd. Het geregistreerd partnerschap dat verzoeker met haar afgesloten heeft, heeft bijna twee jaar geduurd, en uit deze relatie zijn drie kinderen geboren, die de Belgische nationaliteit hebben. De hoofdverblijfplaats van de kinderen is, sinds verzoeker en zijn partner uit mekaar zijn gegaan in oktober 2010, bij de moeder, maar hij oefent zijn bezoekrecht over de kinderen uit in de vroegere echtelijke woning, die bewoond wordt door de moeder.

Er werd een procedure ingeleid voor de Jeugdrechtbank te Kortrijk waarbij verzoeker uitbreiding van zijn bezoekrecht vraagt, zo stelt hij, en van zodra de Jeugdrechter een vonnis dienaangaande gewezen heeft, zal verzoeker dit vonnis voorleggen aan de Raad. Het is toch totaal onredelijk dat, in de gegeven omstandigheden, het verblijfsrecht van verzoeker ingetrokken wordt; verzoeker heeft - zoals hogergezegd - drie kinderen, van Belgische nationaliteit en woonachtig in België, over wie hij een bezoekrecht uitoefent. Het kan toch niet dat, in deze omstandigheden, het verblijfsrecht van verzoeker ingetrokken wordt. Verzoeker heeft het recht zijn kinderen te zien, en deze kinderen hebben evenzeer het recht hun vader te zien.

De bestreden beslissing, zo stelt verzoeker verder, is gebaseerd op artikel 42quater § 1,4° van de Vreemdelingenwet, dat luidens de bewoordingen ervan voorziet in de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen, doch hiertoe is er geen enkele verplichting.

2.1.3. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker onmiskenbaar de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad

is, zoals verzoeker overigens stelt, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.4. Verzoeker heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40*bis* van Vreemdelingenwet, als partner in een duurzame relatie van een burger van Unie, zijnde de mevrouw C.D. (...), een Belgische onderdaan.

Artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid dat zelf geen burger van de Unie is, *“wanneer het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietigverklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”*

Overeenkomstig artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet is deze bepaling ook van toepassing op familieleden van een Belg.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de geregistreerde verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker en mevrouw C.D. (...) op 22 september 2010 eenzijdig werd herroepen. Verzoeker betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel, zoals dat reeds in de feiten uiteenzetting werd weergegeven, dat met een brief van 29 december 2010 de burgemeester van de stad Kortrijk door de verwerende partij werd verzocht verzoeker uit te nodigen om onder meer bewijzen en/of attesten bij te brengen die aantonen dat hij affectieve en/of financiële banden heeft met zijn Belgische kinderen. Op 11 februari 2011 werden door de stad Kortrijk uittreksels uit de registers van de burgerlijke stand overgemaakt met betrekking tot de 3 kinderen en waarin melding wordt gemaakt van de erkenning door de vader, met name verzoeker. Deze overmaking van stukken ging vergezeld van de volgende “Commentaar”: *“Betrokken persoon is bezig met de administratieve molen om het bezoekrecht voor zijn kinderen te verkrijgen – momenteel nog geen documenten”*.

De Raad stelt vast dat 10 dagen later de bestreden beslissing werd genomen, zonder dat daarin melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker duidelijk had aangegeven te trachten een omgangsregeling te bekomen. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat het, in de gegeven omstandigheden, totaal onredelijk is dat zijn verblijfsrecht wordt ingetrokken. Immers, zoals verzoeker het terecht stelt, voorziet de toepasselijke bepaling –artikel 42*quater*, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet – dat een einde ‘kan’ worden gesteld aan het verblijfsrecht, hetgeen impliceert dat de verwerende partij er niet toe gebonden is dat ook effectief te doen, wat overigens ook impliciet blijkt uit het schrijven van de verwerende partij waarin wordt gevraagd naar elementen die kunnen wijzen op de affectieve en/of financiële band tussen verzoeker en zijn kinderen. Dat verzoeker geen documenten kon voorleggen om zijn bewering te staven, neemt niet weg dat hij uitdrukkelijk te kennen had gegeven een omgangsrecht met de kinderen te proberen bekomen. Het feit dat 10 dagen na deze mededeling de bestreden beslissing werd genomen is dan ook kennelijk onredelijk en geeft geen blijk van een correcte feitenvinding, zoals vereist door de materiële motiveringsplicht, nu uit de aangevochten akte niet blijkt of wel degelijk rekening werd gehouden met dit gegeven. Bovendien kan niet worden voorbijgegaan aan de vierde paragraaf van artikel 42*quater* waarin een aantal uitzonderingen zijn voorzien op de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht, zo onder meer in het geval een omgangsrecht wordt toegewezen aan de betrokken vreemdeling ten aanzien van zijn kinderen.

In haar nota met betrekking tot dit onderdeel van verzoekers grief stelt de verwerende partij enkel dat hem geen bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zodat hij geenszins aannemelijk maakt dat hij ingevolge de thans bestreden beslissing zijn kinderen niet meer zou kunnen zien. Dienaangaande moet echter worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat geen bevel werd gegeven omdat nog een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet hangende is.

De Raad kan niet anders dan concluderen dat de verwerende partij warm en koud blaast tegelijk, door enerzijds aan verzoeker de mogelijkheid te geven informatie te verstrekken over de band met zijn kinderen en anderzijds deze informatie niet te betrekken bij de beoordeling van het dossier. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij doet gelden dat dit blijkt geeft van een kennelijk onredelijk handelen. Een schending van de materiële motiveringsplicht is derhalve aangetoond. Het middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS